

غزلی از هلالی جغتایی + زندگی نامه

۱۳ تیر ۱۳۹۳ ساعت ۲۰:۱۲

شهرت او در غزل است و مثنویهای شاه و درویش (شاه و گدا)، صفات‌العاشقین و لیلی و مجنون او نیز معروف است. امیر عبیدالله خان ازبک او را به جهت کینه شخصی به تشیع متهم کرد و به قتل رسانید (این که او به راستی شیعه بوده یا نه را از روی اشعارش نمی‌توان استخراج کرد چرا که وی در آثارش گاه از خلفای راشدین و گاه از ائمه شیعه نام برده و چنان می‌نماید که به مقتضای زمان به این سو و آن سو متمایل می‌شده است).

بدرالدین هلالی استرآبادی از بزرگترین شاعران اواخر قرن نهم و اوایل قرن دهم بوده است که اصالتاً از ترکان جغتایی است. او در هرات متولد شده است و از ملازمان امیر علیشیر نوایی بوده است. شهرت او در غزل است و مثنویهای شاه و درویش (شاه و گدا)، صفات‌العاشقین و لیلی و مجنون او نیز معروف است. امیر عبیدالله خان ازبک او را به جهت کینه شخصی به تشیع متهم کرد و به قتل رسانید (این که او به راستی شیعه بوده یا نه را از روی اشعارش نمی‌توان استخراج کرد چرا که وی در آثارش گاه از خلفای راشدین و گاه از ائمه شیعه نام برده و چنان می‌نماید که به مقتضای زمان به این سو و آن سو متمایل می‌شده است). مشهور است که سیف‌الله نامی در قتل او ساعی بود و از این جهت سال مرگ وی را به ابجد با عبارت «سیف‌الله کشت» (معادل ۹۳۶ هجری قمری) ضبط کرده‌اند.

غزل

مه من، به جلوه‌گاهی که تو را شنودم آن جا
 جگرم ز غصه خون شد، که چرا نبودم آن جا؟
 گه سجده خاک راهت به سرشک می‌کنم گل
 غرض آن که دیر ماند اثر سجودم آن جا
 من و خاک آستانت، که همیشه سرخ‌رویم
 به همین قدر که روزی رخ زرد سودم آن جا
 به طواف کویت آیم، همه شب، به یاد روزی
 که نیازمندی خود به تو می‌نمودم آن جا

پس ازین جفای خوبان ز کسی وفا نجویم
که دگر کسی نمانده که نیازمومدم آن جا
به سر رهش، هلالی، ز هلاک من که را غم؟
چو تفاوتی ندارد عدم و وجودم آن جا

آدرس مطلب :

[نامہ-زندگی-جفتایی-هلالی-غزلیه/۲۱۲۸۰](https://www.cafetari.kh.com/news/۲۱۲۸۰/هلالی-غزلیه/)